

CHƯƠNG BA

LÃNH NGUYỆT TIÊN TƯ

Bùi Khương ngủ thiếp trong lòng thư sinh trung niên chẳng biết bao lâu. Khi ngựa ngừng vó chàng mới choàng tỉnh thì thấy hai người đã đến một thị trấn và đang dừng ngựa trước một khách điểm sang trọng, đèn lồng treo bên ngoài thật nhiều trông rất đẹp.

Bùi Khương đang ngắm nhìn, thì thư sinh trung niên đã vỗ vai chàng dịu dàng nói:

—Hãy gọi ta là Nhị thúc!

Bùi Khương gật đầu thì thư sinh nhảy xuống ngựa và bế Bùi Khương xuống đất. Lúc đó, một điểm nhị đã hối hả chạy lại đón mời hai người, một tên khác thì dắt ngựa về tàu, lo sẵn sóc.

Bước vào trong khách điểm, đèn đóm sáng trưng, lúc bấy giờ Bùi Khương mới có dịp quan sát diện mạo của vị nhị thúc mình. Chàng thầm khen ngợi vẻ đẹp như Phan An – Tống Ngọc của thư sinh.

Tên tử bảo cũng sững sờ trước vẻ đẹp của ông ta, y chăm chú nhìn và lắp bắp hỏi:

—Thưa... khách quan cần gì?

Như hiểu được vẻ mặt của tử bảo và của Bùi Khương, thư sinh mỉm cười thốt:

—Hãy lo dọn cho chú cháu ta một căn phòng mát mẻ nhé.

Tử bảo vừa mời vừa nói:

—Thưa phòng mát mẻ và thanh lịch đã có sẵn, xin mời nhị vị theo tôi.

Vừa nói y vừa đi trước đưa đường.

Khi vào phòng rồi thư sinh vội nói:

—Dọn thức ăn vào đây cho chúng ta nhé.

Tử bảo vâng dạ, rồi lui ra ngoài.

Trong lúc Bùi Khương thì lại vui mừng trong lòng, nỗi lo ngại đói khát, bơ vơ không còn nữa. Giờ nó được ngồi trong phòng ấm cúng, và sắp được ăn ngon. Với tuổi trẻ như Bùi Khương, chỉ có hiện tại mới làm cậu ta yên lòng chứ chưa bao giờ biết lo sợ tương lai mờ mịt chưa đến.

Bữa ăn thịnh soạn chấm dứt, khi bụng Bùi Khương đã no nê, chàng khoan khoái mỉm cười luôn miệng, khiến thư sinh vui lây. Chàng nhìn Bùi Khương khẽ nói:

—Diệt nữ thay áo ngoài ra để ngủ cho mát, mai chúng ta còn đi sớm đấy.

Bùi Khương chưa biết nói sao khi nhị thúc mà y chưa được biết tên, phác giác ra là y giả gái. Đang còn tìm cách trả lời cho thông suốt, thì đằng kia, thư sinh bắt đầu cởi áo khoác ngoài ra.

Chiếc áo khoác ngoài của thư sinh trung niên vừa cởi ra để lộ một chiếc áo the đỏ mỏng dính, loại áo lót của nữ nhi, làm cho Bùi Khương ngạc nhiên. Đến lúc thư sinh nọ quay mình lại, để lộ dưới lớp vải the đôi bông đảo căng tròn, tươi mát. Càng làm cho Bùi Khương run rẩy hơn. Tim chàng đập mạnh trong lồng ngực, hai gò má nóng bừng như nhấp phải men say.

Bùi Khương cúi đầu lẩn tránh, người nhị thúc lạ lòng vội nói:

—Giờ tiểu diệt đã biết ta là nữ nhi như tiểu diệt. Nếu không, ắt là ngươi sẽ bị gạt thêm một lần nữa.

Vừa nói, mỹ phụ giả nam trang vừa đi lại gần Bùi Khương rồi nói tiếp:

—Lần sau đừng dại dột theo người lạ mặt nữa nhé.

Bùi Khương sợ mỹ phụ kéo nằm chung giường vội ấp úng nói:

—Tôi... Tiểu diệt là nam nhân.

Vừa nói, chàng vừa quay mặt đi.

Riêng mỹ phụ khi nghe chàng nói, vội kêu lên một tiếng, sững sốt:

—Thật vậy sao?

Rồi không đợi chàng kịp trả lời, mỹ phụ vội khoác nhanh chiếc áo ngoài và tức giận nói:

—Hừ! Tiểu tử, mi dám trêu vào tay «Lãnh Nguyệt Tiên Tử» thì chớ trách sao ta độc ác.

Vừa nói, bà vừa tát vào mặt Bùi Khương, khiến chàng tối tăm mặt mũi, và bốn tiếng «Lãnh Nguyệt Tiên Tử» khiến Bùi Khương muốn ngất đi tại chỗ.

Đã mười năm trời nay, giới võ lâm giang hồ, ai ai lại không nghe đôi vợ chồng tên «Thiên Thủ Thư Sinh» cùng vợ là «Lãnh Nguyệt Tiên Tử». Chẳng những đôi vợ chồng này hành sự bí mật, mà võ công lại cao cường cực độ. Chẳng ai biết được tên thật của họ là gì, mà ngay hành tung của họ cũng chẳng ai phát giác được. Giới hắc bạch nghe tên đôi vợ chồng này, cũng phải lánh xa.

Bùi Khương cũng được biết rằng Long Hình Bát Chuồng, võ công cao cường như vậy, nhưng khi đề cập đến hai người họ cũng tỏ ý e dè sợ hãi, huống gì chàng chỉ là kẻ trói gà không chặt.

Gần đây giới giang hồ được biết thêm rằng, hai vợ chồng Thiên Thủ Thư Sinh và Lãnh Nguyệt Tiên Tử, có chuyện bất hòa với nhau. Cho nên Lãnh Nguyệt Tiên Tử thường đi riêng một mình, là thường trá hình trá dạng để đi lại giang hồ. Kể nào bất hạnh đụng vào nàng, kể như đời kẻ ấy đã kết thúc.

Giờ đây, Bùi Khương đã vô tình mà xúc phạm đến bà ta, thì chàng nắm chắc phần chết trong tay. Tuy gần kề cái chết, nhưng xưa nay Bùi Khương tánh tình ít nói, lại không thích cầu lụy năn nỉ nên chàng chỉ nhìn Lãnh Nguyệt Tiên Tử, chờ đợi sự trừng phạt một cách thản nhiên.

Tuy tức giận vì bị Bùi Khương nhìn thấy thân thể của mình, nhưng khi thấy chàng vẫn vô tư, không có tà ý, lại nữa đó chỉ là việc vô tình, chứ Bùi Khương đâu biết rằng bà ta cải nam trang, nên lửa giận cũng bớt đi.

Từ lúc bắt gặp chồng có tình nhân, Lãnh Nguyệt Tiên Tử rất ghét đàn ông. Nàng nghĩ rằng, đàn ông ai cũng sở Khanh vì đam mê dục vọng như nhau. Nên khi nhìn thấy trong đôi mắt của Bùi Khương nhìn mình đầy vẻ vô tư và ngây thơ, thì bà lại hối hận đã đánh mắng chàng ta.

Tuy không để lộ tình cảm ra ngoài, nhưng Lãnh Nguyệt Tiên Tử không nhìn chàng với đôi mắt tóe lửa như trước, bà vội hỏi:

—Mi là ai? Tại sao lại cải trang nhi nữ?

Bùi Khương thấy cử chỉ ôn hòa của bà, thì vui mừng nói:

—Nhị thúc không còn giận tiểu điệt nữa?

Thấy chàng vẫn gọi mình là nhị thúc, Lãnh Nguyệt Tiên Tử quên cả giận vội gật đầu. Bùi Khương hơi ngỡ ngàng rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện từ lúc ở Phi Long Tiêu Cục, cho đến lúc gặp Lãnh Nguyệt Tiên Tử, một cách rõ ràng cho bà ta nghe.

Nghe qua câu chuyện Bùi Khương, và thấy vẻ mặt Bùi Khương, Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy xúc động nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng và nói:

—Tiểu điệt đừng buồn. Theo ta biết, căn cốt của tiểu điệt nếu được chỉ dạy luyện tập đúng cách, và nếu người chịu khó học tập thì sau này có thể cao cường hơn ta nữa kia.

Bùi Khương thấy bà nói với vẻ thành thật, thì vô cùng mừng rỡ, vội nói:

—Nhị thúc có vui lòng cho cháu theo không?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử suy nghĩ một lúc, rồi nói:

—Chẳng qua người và ta gặp một cách tình cờ, nhưng biết đâu đó không phải là một cơ duyên. Nhưng theo ta phải biết vâng lời mới được.

Bùi Khương khoang tay đáp:

—Xin vâng.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử lại nói thêm:

—Ta là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh. Người chỉ biết như vậy nhưng không được tiết lộ với một ai. Thôi hãy đi ngủ đi.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nói xong, vội lên giường ngủ dưỡng sức, vì đoạn đường đi Giang Bắc còn dài, mà bà còn phải lánh mặt một đối thủ lợi hại nữa nên chẳng dám phí sức. Vừa lên giường là đã vội nhắm mắt ngủ ngay.

Bùi Khương nằm trên chiếc thùng cạnh đó, cũng cố dỗ giấc ngủ, sau một ngày mệt mỏi.

Căn phòng giờ này im lặng như tờ. Hơi thở của Lãnh Nguyệt Tiên Tử đều đều như người đã ngủ say. Bùi Khương tuy chưa ngủ được nhưng vẫn nằm yên.

Lúc bấy giờ trên nóc nhà, đột nhiên có tiếng động lạ. Tiếng động rất nhẹ, dù Bùi Khương còn thức cũng không phác giác được. Tuy nhiên Lãnh Nguyệt Tiên Tử dù đang ngủ, nhưng tiếng động nhẹ cũng làm bà phát giác được. Mặt hơi biến sắc, bà phẩy tay quạt tắt ngọn đèn và nói nhỏ cho Bùi Khương nghe:

—Nằm yên đừng gây động nhé.

Vừa nói dứt, hơi thở của Ngải Thanh lại điều hòa như người đang say ngủ.

Một lúc sau, cửa phòng Bùi Khương chợt mở và một bóng đen từ bên ngoài nhẹ nhàng nhảy vào phòng.

Bùi Khương tuy được dặn dò trước, nhưng khi thấy bóng đen nọ nhảy vào, tim chàng đập mạnh và suýt la lên, nhưng kịp dừng lại ngay.

Bóng đen vào phòng đó, chẳng ai khác hơn là Mạc Tây. Nhân vật đệ tam trong «Bắc Đẩu Thất Sát». Nên y ngang nhiên đột nhập vào phòng của Ngải Thanh và Bùi Khương mà không lo ngại.

Mạc Tây và lão thất trong «Bắc Đẩu Thất Sát» thường ỷ lại vào võ công, nên hay thực hiện chuyện bắt cóc gái tơ và hiếp dâm đàn bà con gái đẹp mà bọn chúng gặp được trên đường đi. Hiện y cũng đang trú ngụ tại khách điểm này.

Sở dĩ đêm nay y đột nhập vào phòng của Lãnh Nguyệt Tiên Tử, không phải vì Bùi Khương.

Lúc hai người mới đến khách điểm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy bên ngoài cải dạng nam trang, nhưng với đôi mắt cú vọ của y, y nhận biết Ngải Thanh là nữ nhân cải dạng. Và y cũng nhận thấy là Lãnh Nguyệt Tiên Tử, bên trong bộ y phục nam trang đó, còn là một thân hình mỹ nữ, mỹ miều là một vật hiếm có, nên đêm nay, y nảy sinh ý định bắt hảo và chờ dịp đột nhập vào phòng của Bùi Khương.

Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vừa nháy vào phòng, thấy vẫn yên lặng thì đắc ý vô cùng. Nhưng đắc ý chưa được bao lâu, thì y đã vội hoảng hốt, thất sắc vì một ám khí trong bóng tối đang lao về hướng y. Chỉ nghe hơi gió của ám khí bay tới, y cũng nhận ra người sử dụng là một cao thủ. Bởi vậy nên khi nhận biết có kẻ ám hại bằng thủ pháp lợi hại, y hoảng hồn vội né người tránh thoát ám khí.

Ám khí tấn công Mạc Tây chỉ là một góc bàn bên cạnh giường của Ngải Thanh, nàng đã bẻ dễ dàng để dùng làm ám khí nên lão Mạc Tây không hề nghe tiếng động. Sự việc như vậy, Mạc Tây biết đối phương cao cường hơn mình rất nhiều.

Chẳng cần tìm hiểu đối phương là ai, lão vội vã phóng qua cửa sổ tẩu thoát. Biết đối phương cao cường, mà Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây là người nổi tiếng khinh công cao cường nhất bọn, cho nên dù đối phương có giỏi hơn y, y nghĩ cũng không thể nào đuổi kịp y được.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử sau khi phóng ám khí vào đối phương để tử tài, thấy y chỉ là một kẻ dưới tay nên vừa thấy Mạc Tây trốn ra ngoài, nàng liền đuổi theo.

Trong lúc Mạc Tây tưởng mình thoát được đối phương với tài khinh công của mình, khi chợt nghe tiếng cười nhạt từ phía sau vọng lại khiến y càng hốt hoảng hơn. Càng cố chạy bao nhiêu, thì tiếng cười gần vẫn bén gót y bấy nhiêu. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây sợ toát mồ hôi, nhưng cũng liều mạng ngừng lại để giao đấu với người lạ mặt đã theo đuổi y. Rút vội đôi phán quan bút, Mạc Tây bất ngờ xoay mình ra sau tấn công Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh.

Rõ ràng đối phương đang ở sau lưng, nhưng khi quay lại tấn công, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây mới hoảng kinh khi thấy đối phương đã mất dạng. Biết đang bị lâm vào kế nguy, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây liền sử dụng ngay thế «Liên Thanh Thập Bát Phán», định lăn mình xuống đất tẩu thoát. Vừa đứng lên để chạy, Mạc Tây lại nghe tiếng cười nhạt ở sau lưng, lão hoảng hồn vội vung phán quan bút từ trước ngực ra sau một vòng, sau đó lại chếch lên và biến ra hai chiêu «Mai hoa lạc» và «Ngọc đai quang», chiêu thức này như một chiếc đai quấn quanh người đối phương.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử chỉ né tránh mà không thềm ra tay. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây tấn công huyệt càng tức tối, y liền trở hết thần lực sử dụng các chiêu thức trong «Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao». Tuy những chiêu thức khốc liệt nhưng Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vẫn không thể nào chạm đến chéo áo của đối phương.

Biết không là tay đối thủ của Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vội nhảy lùi ra sau, vừa thở vừa nói:

—Họ Mạc tôi bản lãnh yếu hèn, mong ông bạn buông tha cho một phen. Sau này Bắc Đẩu Thất Sát nguyện đền ơn ông bạn.

Mạc cho y van nài, Lãnh Nguyệt Tiên Tử vẫn lạnh lùng từ từ tiến tới. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây thấy đối phương tiến gần kề, liền buông đôi phán quan bút và vung nhanh tay áo, tung ra mười mấy ám khí trắng, nhỏ bay nhanh vào mình Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Mười bốn mũi ám khí này là vật sở trường của Bắc Đẩu Thất Sát, gọi là «Thất Tinh Thần Tiễn». Mỗi tay áo của mỗi người có đến bảy mũi ám khí độc vô cùng lợi hại, chỉ khi nguy ngập bọn chúng mới sử dụng đến phương pháp này. Cũng đã có nhiều anh hùng hảo hán đã táng mạng vì «Thất Tinh Thần Tiễn» của Bắc Đẩu Thất Sát rồi.

Tuy nhiên, gặp đối thủ là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh thì những mũi ám khí này có thấm vào đâu. Chỉ cần phất nhẹ tay áo, mười bốn mũi thần tiễn của Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây liền bị hóa giải ngay.

Thủ pháp của Lãnh Nguyệt Tiên Tử vừa đẩy ra hóa giải mười bốn tiễn độc khiến Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây hoảng hốt kêu lên:

—Thiên Thủ Thư Sinh!

Rồi té xuống đất nằm im bất động. Thủ pháp của Lãnh Nguyệt Tiên Tử vừa đánh ra ai cũng có thể nhận ra đó chính là chiêu thức «Vạn lưu quy tôn». Chiêu thức nổi danh của Thiên Thủ Thư Sinh, bởi vậy cho nên Mạc Tây mới gọi đích danh của ông ta. Tuy nhiên trong thâm tâm y cũng biết rằng người đối diện y là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh.

Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vờ bị trúng thương té nằm dưới đất, thừa cơ Ngải Thanh không để ý, vội tung song trảo, với một chiêu thức cực kỳ lợi hại để tấn công.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử đâu phải là kẻ tầm thường, nên khi nghe tiếng gió của Mạc Tây ra độc thủ để ám hại mình, bà chỉ cười lạnh một tiếng. Song thủ phất ra, tức thì mười bốn mũi độc tiễn bà thâu gồm khi nãy, liền ào ạt phát ra ghim vào người của Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây.

Không cần nhìn lại xem nạn nhân đã chết hay chưa, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh vội quay mình lướt về phòng. Cửa sổ phòng vẫn còn mở, Lãnh Nguyệt Tiên Tử vội nhảy vào trong. Nhìn lại phía Bùi Khương đang nằm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh mỉm cười nói:

—Tiểu tử ngủ say quá nhỉ!

Vừa nói, nàng cũng vừa trở lại giường nằm ngủ. Trong phòng tuy không để đèn, nhưng ánh trăng bên ngoài rọi vào cũng đủ chiếu sáng cảnh vật bên trong phòng của Bùi Khương.

Ngải Thanh đang nằm yên, chợt nghe Bùi Khương nhích động liền quay sang nhìn. Ánh trăng soi vô mặt Bùi Khương, khiến Ngải Thanh hoảng hồn la lên một tiếng, rồi tung mình định nhảy ra ngoài.

Khi phát giác ra kẻ lạ mặt đang đội lốt của Bùi Khương, Lãnh Nguyệt Tiên Tử không để phòng kịp nên bị người kia đẩy ra một đạo chỉ phong điểm nhanh vào mê huyệt của nàng.

Thủ pháp của người lạ mặt cũng nhanh và bản lĩnh không thua gì Ngải Thanh. Khi đã kềm chế Ngải Thanh, người lạ mặt vội cởi nhanh chiếc áo đỏ của Bùi Khương ra, y nở nụ cười khoái trá và lấy chiếc áo xám dẫu ở góc giường ra mặc vào. Y phục đã chỉnh tề, y đến cạnh Ngải Thanh đang bị điểm huyệt nằm trên giường và đắc chí nói:

—Nàng không ngờ là ta đã phát giác ra hành tung của nàng sao?

Ngải Thanh bị điểm huyệt, tuy không cử động và nói được, nhưng nàng vẫn nghe người nọ nói. Nàng chỉ biểu lộ sự căm tức ra đôi mắt mà chẳng thốt được nên lời.

Lão áo xám mỉm cười cắp Ngải Thanh lên tay và quay lại điểm vào hai huyệt đạo của Bùi Khương xong, liền nhảy vọt ra ngoài biến vào bóng đêm mất dạng.

Nói lại Bùi Khương, lúc Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đuổi theo người lạ mặt ra ngoài, thì Bùi Khương nằm lại không yên, chàng đứng lên đi đi lại lại trong phòng một cách sốt ruột. Chợt có tiếng động ở cửa phòng, Bùi Khương giật mình quay lại. Thì thấy có một bóng người đã đứng sừng sững ở trong phòng.

Bùi Khương không nhận ra người áo xám mới vào là ai, nên vội hỏi:

—Các hạ là ai? Tại sao lại đột nhập vào phòng của chúng tôi?

Người đàn ông áo xám chỉ cười lạnh, không đáp mà lại hỏi ngược Bùi Khương:

—Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đâu?

Bùi Khương định đáp nhưng chợt nhớ lời Ngải Thanh đã dặn lúc trước nên vội lắc đầu đáp:

—Tại hạ không biết.

Vừa nói dứt lời, chợt thấy một đạo kinh phong áp lại phía chàng, và các huyết đạo trong người bị phong bế ngay.

Bố Bùi Khương dẫu vào một góc giường rồi y nhủ thầm: “Thì ra nàng đã theo tên bán nam bán nữ này, khiến ta tìm kiếm hoài không được.”

Rồi mọi sự việc xảy ra sau này, Bùi Khương bị điểm vào mê huyết nên chẳng biết như thế nào nữa.

Đến lúc người áo xám cắp Ngải Thanh ra ngoài, y không quên giải khai vào huyết đạo cho Bùi Khương. Tuy vừa tỉnh lại nhưng chàng vẫn không cử động được tay chân, và kêu cứu được.

Bùi Khương vô cùng lo lắng, nếu cứ bị điểm huyết và nằm mãi trong phòng này thì có lẽ sẽ bị chết đói và khát mất, kể từ lúc rời Phi Long Tiêu Cục đến giờ, Bùi Khương cứ mãi gặp chuyện rủi ro, khiến chàng chán nản vô cùng.

Chẳng biết Bùi Khương bị điểm huyết trong phòng được bao lâu, trong cơn lo lắng, chợt Bùi Khương reo lên vì nghe tiếng động của chân người trong phòng chàng. Vì bị đặt nằm ở dưới đất, và bị khuất bởi cái giường nên Bùi Khương chỉ nhìn được đôi giày nhung đỏ của người lạ mặt mà thôi.

Người lạ mặt phát giác ra hơi thở của Bùi Khương nên y mới tìm ra nơi chàng nằm. Vì bị đặt nằm sấp, mà lại không cử động được nên Bùi Khương không thể ngoái cổ lên nhìn người đeo đôi giày đỏ vừa đến cạnh chàng ta.

Người lạ mặt chỉ ậm ừ mấy tiếng, rồi dùng mũi giấy đá nhẹ vào hai huyết đạo của Bùi Khương, làm chàng ta cảm thấy đau đớn toàn thân nhưng vẫn không cử động được. Người lạ mặt ngạc nhiên thốt lên:

—Đây là một lối điểm huyết độc nhất của y. Thảo nào.

Nói đoạn ông dùng chưởng đánh nhẹ vào hậu tâm của Bùi Khương, liên tiếp xuất thủ được mười mấy lần, thì huyết đạo của Bùi Khương liền được giải khai.

Bùi Khương được kẻ lạ giải khai huyết đạo, chàng thiếu niên cảm thấy đau đớn cả toàn thân, và đến khi khắc ra một cục máu bầm chàng mới cảm thấy dễ chịu. Vừa cử động được, Bùi Khương chống tay đứng lên. Lúc này chàng mới nhìn thấy mặt ân nhân đã giải huyết cho chàng. Đó là một lão nhân, mặc võ y màu bạc, hàm râu ngắn đều đặn tỏa gần chấm ngực áo. Mặt lão nhân đầy vẻ lạnh lùng và đứng dưng chẳng nhìn Bùi Khương, khiến chàng cảm thấy khó chịu.

Lão nhân khẽ liếc nhanh chàng, đồng thời ông tung một cước bộ vào người chàng, miệng lão nhân khẽ mấp máy nhưng Bùi Khương chẳng nghe rõ ông ta nói gì. Cước bộ của lão nhân làm Bùi Khương đau đớn định la lên nhưng không thốt được nên lời, chàng chỉ kêu được hai tiếng:

—Á! Á...

Lão nhân áo bạc thấy vậy, biết Bùi Khương bị trúng nhằm một thủ pháp điểm huyết cực độc của người áo xám, nên lão chỉ thốt:

—Thủ pháp của y lợi hại thật. Chỉ tại mi quá vô dụng, đành vậy.

Vừa dứt lời, ông vội nhích mình phóng ra ngoài nhanh như chớp đã mất dạng.

Lúc bấy giờ, Bùi Khương mới cảm thấy đau đớn. Chỉ mới một thoáng đây, chàng vẫn còn ung dung ăn ngủ, nói cười, mà giờ đây chàng bị trở thành một phế nhân, vừa câm lại vừa điếc.

Chàng lại tự hỏi: “Lão áo xám điểm huyết chàng là ai? Đối với y, chàng có thù oán gì đâu mà y lại nỡ hạ độc thủ?”

Hỏi chỉ để mà hỏi chứ chàng làm sao trả lời được. Và rồi lão nhân áo bạc là ai, lại vào phòng nầy để mà cứu chữa cho chàng?

Bao nhiêu chuyện cứ mãi mãi xảy đến cho Bùi Khương, khiến chàng tức giận buồn thương đủ cả. Trước sự câm điếc xảy đến cho Bùi Khương khiến chàng buồn khổ nhưng cũng cố cầm nước mắt, không để trào ra ngoài, Bùi Khương tự nhủ: “Đã là nam nhân, dù máu có trào tuôn thì cũng đừng nên để rơi nước mắt như một nhi nữ thường tình.”

Nghĩ thế, gương mặt Bùi Khương đanh lại, trong sự chịu đựng lạnh lùng. Trời đã sáng, Bùi Khương cũng phải ra đi, nhưng đi về đâu thì chưa định hướng.

Lục túi hành trang của Lãnh Nguyệt Tiên Tử để lại trong phòng, Bùi Khương tìm được một bọc vải đựng tiền để làm lộ phí, lấy một ít để thanh toán tiền phòng, còn lại bao nhiêu Bùi Khương cất vào túi rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Tên tử bảo thấy Bùi Khương từ trong phòng bước ra, y chỉ thoáng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi. Mới hôm qua một nam một nữ vào trọ trong phòng, giờ đây cô gái lại biến thành nam nhân và chỉ có một mình ra ngoài. Khách điểm rộng lớn nầy, thường thường đủ mọi giới trong giang hồ ghé trọ, và biết bao nhiêu chuyện lạ lùng xảy ra nên tử bảo dù có thắc mắc nhưng rồi lại quên ngay. Y nhận tiền phòng của Bùi Khương trả, rồi vội vã chạy ra tàu ngựa lấy ngựa trao cho chàng.

Bùi Khương đón con ngựa, không nhìn lại xem tửu bảo đang nhìn mình, Bùi Khương nhảy lên mình ngựa phóng đi, mặc cho nó đưa chàng đi đến đâu.

Vừa đi được một đoạn, đột nhiên có hai tráng đinh làm việc tại phủ đường chặn Bùi Khương lại. Một trong hai tên tráng đinh nhìn Bùi Khương với đôi mắt ngờ vực, và y thoáng lộ vẻ tham lam khi nhìn thấy con tuấn mã Bùi Khương đang cưỡi. Tên tráng đinh lưng hơi gù, tay cầm gác sắt nhìn Bùi Khương, rồi hách dịch hỏi:

—Ngựa này người lấy cắp của ai? Khai thật đi, nếu không ta giải về phủ thì ăn đòn.

Mấy người đi đường nhìn vẻ ấp úng của Bùi Khương thì cứ ngỡ rằng chàng ta ăn cắp ngựa bị lính phủ chặn bắt, nên họ cũng vội lảng đi.

Thật ra hai tên lính phủ này, vì thua bạc mà lại hết tiền để gỡ gạc, nên khi gặp Bùi Khương cưỡi con tuấn mã đáng tiền với lại cậu ta ăn mặc lôi thôi lếch thếch nên muốn bắt nạt để đoạt ngựa, bán lấy tiền gỡ bài.

Chúng hỏi, thấy Bùi Khương cứ trở mắt nhìn chứ không đáp khiến một tên trong bọn tức giận lôi chàng xuống ngựa và tát vào mặt chàng một tát đến nổ đom đóm.

Bùi Khương vừa bị tát đau, vừa tức giận la lên, nhưng chỉ ú ớ không ra câu.

Tên lính gù lưng cười khoái trá nói:

—Thì ra nó vừa câm lại vừa điếc.

Bùi Khương không hiểu y nói gì, chàng tức giận vung quyền đấm vào người y tới tấp.

Tên lính vì bất ngờ bị trúng đòn đau nhói, y đánh trả Bùi Khương cho đến khi chàng thiếu niên té lăn cù dưới đất mới chịu ngưng tay. Tên gù định đánh nữa nhưng bạn y đã cản lại:

—Đem tang vật về trình tiệm cầm đồ còn hơn đánh một tên vô lại vừa câm vừa điếc đó.

Tên gù gật đầu định đi theo đồng bọn, nhưng khi nhìn thấy một túi vải từ bọc áo Bùi Khương rơi ra, y vội chộp nhanh lấy và mở nút hồ bao, dốc tất cả các đồng tiền ra tay, rồi ném trả chiếc bao cho Bùi Khương.

Vừa mất ngựa, vừa bị mất tiền mà còn bị đánh đau nhưng Bùi Khương chẳng biết làm gì hơn, là ngơ ngác nhìn theo hai tên lính lê bắt lương nọ.

Một hồi lâu, chàng mới đứng lên nhặt lấy bao vải, hy vọng còn sót lại một hai đồng để mua thức ăn. Nhưng bên trong bao vải chỉ còn sót lại hai tập sách

mỏng. Bùi Khương cũng không buồn đọc xem sách đó là sách gì, chàng vội bỏ vào túi áo và lững thững đi về cuối thị trấn.

Buổi sáng Bùi Khương rời khách điểm chưa ăn gì, mang tiền lại bị người ta cướp mất, chàng ta thấy đói cồn cào trong dạ, nhưng không lẻ lại đi xin ăn?

Lúc đi ngang qua một hàng bánh bao nóng hổi, Bùi Khương đưa mắt nhìn có vẻ thèm thuồng lắm. May sao ông lão bán bánh bao, tuy ở cuối thị trấn nhưng cũng thấy rõ cảnh Bùi Khương bị hà hiếp, lão thấy vẻ đói khát của chàng, liền lấy hai chiếc bánh bao còn nóng cho Bùi Khương.

Bùi Khương xúc động, đón nhận hai cái bánh nóng hổi và chăm chú nhìn kỹ vị ân nhân giàu lòng nhân ái, để mong sau này có dịp báo đáp. Nghĩ đoạn chàng ú ớ cảm ơn lão bán hàng, và cầm bánh lầm lũi bước đi.

Lão chủ quán nhìn theo, lắc đầu thốt:

—Tội nghiệp! Người xinh đẹp như thế mà có tật thật là đáng tiếc.

Bùi Khương thất thểu khuất dạng từ xa, không biết ngày mai sẽ ra sao với chàng thiếu niên trẻ tuổi đó.

—— o0o ——